

DEN GÅTFULLA VERKLIGHETEN

Jag måste först säga att Wikileaks senaste informationservice är ett välkommet tillskott i den massmediala branschen. Det är bättre att man sysslar med väsentligheter i en undersökande verksamhet än man brukar förtäckta koder och ett invecklade system av falsk information.

Grundaren står dock anklagad för sexuellt övergrepp, våldtäkt, vilket självfallet ger företaget pinsam slagsida. Hur det nu förhåller sig med detta får framtiden och rättvisan utvisa.

Jag kan som en något annorlunda jämförelse i större skala påpeka hur USAs krigsmakt våldfört sig på civilbefolkningen både i Irak och Afghanistan; hur den amerikanska krigsmaskinen i en rad länder gjort fredsförhandlingar omöjliga.

När s.k. terroristbekämpning går över i regelrätta kränkningar av mänskliga rättigheter, då kan ingen fredsivrare ställa upp längre.

Jag tror att fred och uppriktighet hör samman – de båda orden växer intimt ihop likt ett träd som behöver vattnas med omtanke och vissa droppar ödmjukhet och kärlek.

Det är inte utan att man kan påstå att den diplomatiska förljugenheten bär på otillräckligheter och missbedömningar. Vad som egentligen ligger bakom ett beslut blir inte sanning utan misstänksamhet och misstro.

Hur många politiker i stort och smått har inte fastnat i denna fålla! Man säger en sak då mikrofonen är påslagen, för att i nästa sekund, då man försåtligt tror att journalisten stänkt av det elektriska systemet, talar i ärlighetens tungor.

Detta är dödgräveri på avancerad amatörnivå, eller är det en vardaglig, rutinmässigt förfarande i folkvalda kretsar?

”Wikileaks-dokumenterna” vittnar om stor och smått, dock mest små dvs. berömda män och kvinnors tillkortakommanden och osmarta dragningar i det politiska spelfältet.

Vår försvarsförmåga är alltså inte god, våra överenskommelser tycks vara falska och vår bundenhet till globala spionorganisationer tycks vara legio. Vad är diplomati? Även om en Jan Eliasson avväpnar med ett genialt leende i varje samtalsögonblick så tycks misstänksamheten infinna sig – nu liksom på Per-

albins tid. Nog är det anmärkningsvärt. Lika anmärkningsvärt som en cyklist i Frankrike runt avslöjas för systematisk dopning. Man blir varje gång lika överraskad.

Till slut hamnar tankekedjan i en svart grop av besvikelser och fördömanden och varje idrottsman eller kvinna kommer att iakttas med misstänksamhet. Det är samma misstänksamhet som nu drabbar ledande politiker på det ”världskommunala” planet dvs. EU och andra jämförbara instanser.

Vart man än vänder sig så har man ändan där bak dvs. det är samma tongångar här som där. I det här sammanhanget framstår en viril Silvio Berlusconi som en svag ilning i hjärtat eller som en avdankad, unken pizza på Colosseums bakgård.

Till detta kommer en påves sena agerande i de förekommande pedofilhärvorna världen över i den katolska kyrkan. Att förneka giftermål som en naturlig samhörighet torde redan tidigt vara ett felslut. Man borde ha läst Bibeln – ”det är inte bra för mannen att vara alena!”

Men det gjorde först Martin Luther, som i sin protestantiska ambition förändrade kyrkan till det bättre. Han förordade undervisning och en predikstol från vilken det heliga budskapet skulle predikas på det inhemska språket.

Den demokratiska processen att folk i allmänhet skulle förstå den himmelska närvaron blev för nu uppenbarad. Änglarna sjöng inte på latin, inte ens grekiska eller hebreiska, utan använde ett språk som varje bonde på det småländska höglandet kunde förstå.

Nu måste förtroendevalda politiker inte bara tala i privata, dold tungor, utan hålla sig till det sanningsenliga och de genomlysta dokument, vilka de nu kan vara. Då kanske fredens och fridens furste kan få närvara vid kommande förhandlar och sprida den ljusa adventsvärmen in i kylslagna rum för att lyfta upp tvivlande hjärtan!

Hans-Evert Renéris